

at ærede Medlemmer, der ville drage dette Løgespørgsmaal saa høit op, at det skulde kunne blive til en Ruin for den hele Ordning, tage feil, og ville vistnok ved nærmere Undersøgelse selv komme til at se det. Man har ogsaa opholdt sig over, at denne Sygekasseinspektør skal afgjøre, hvem der med Hensyn til Livsvilkaar og Helbred kan komme ind i Sygekasserne. Det er mærkværdigt, at ærede Medlemmer her have overset, at der staar: „I Tvivlstilfælde“. Det følger af sig selv, at det er Sygekassen og dens Bestyrelse, som afgjøre det Spørgsmaal i første Instans, og der er ikke megen Grund til at tro, at der skulde være stor Dissens i den Retning eller forekomme mange Tilfælde af den Art. For mig er det imidlertid ganske ligegyldigt, om man vil bruge Kommunalbestyrelserne som Medhjælp, eller hvad man vil; naar her er sat Sygekasseinspektøren, er Grunden dertil saa simpel som muligt, nemlig den, at der dog bør være en vis Ensartethed i Afgjørelse af den Slags. Det bør ikke kunne hænde, at det ene Amt siger, at han nok kan komme ind, medens det andet Amt siger, han ikke kan det; derfor synes jeg, det er naturligt at henlægge den endelige Afgjørelse paa dette Sted.

§ 6, som handler om Retten til at indtræde i anerkjendte Sygekasser, har mærkelig nok givet Anledning til forskjellige Anker. Jeg maa tilstaa, at der er Intet, der forbanjer mig saa meget som det; for det Første tør jeg vist staa fast, at § 6 er en høit human Bestemmelse. Naar vi have anerkjendte Sygekasser, synes det mig passende, at man fastholder den Bestemmelse, at naar en Mand en Gang er kommen ind i en anerkjendt Sygekasse, skal han ikke være udsat for ikke at kunne komme i en Sygekasse, fordi han flytter, naar der ellers er passende Vilkaar for hans Optagelse i denne Sygekasse. Der staar slet ikke i Paragrafen, at Vedkommende kan gaa ind i en hvilken-somhelst Sygekasse. Der staar kun, at han kan gaa ind i en anden anerkjendt Sygekasse „til hvilken han efter de for denne gjældende Regler om de personlige Betingelser maatte have Adgang“. Altsaa, har han været i en Sygekasse f. Ex. i Odense og flytter til Njæbenhavn, kan han ogsaa komme ind i Sygekassen her, og har han været i en almindelig Sygekasse i Odense, vil han

ogsaa kunne komme ind i en almindelig Sygekasse her. Derved gjøres ikke Uret mod nogen Sygekasse, derved staves kun en Slags Solidaritet mellem Sygekasserne, nemlig at de Alders- og Helbredsbestemmelser, som ellers gjælde for Optagelse, suspenderes. Har han været god i den ene, skal han tages for god i den anden, og det forekommer mig, at det baade er en nødvendig og human Bestemmelse. Det er ganske vist en Tilnærmelse til Tvangssygekasserne, men en meget svag Tilnærmelse. Hvad Tvangssygekasserne angaar, have ærede Medlemmer udtalt sig derimod. Jeg skal ogsaa gjøre det, for vi have en Sygekasseinstitution her i Landet, som er til Uret for dem, der have stiftet den, og som er baaret oppe, netop af dem, der trænge til den, de Ubemidlede. Derfor bør vi tage dem under Armene, og derfor skulle vi ikke gribe desorganiserende ind, men støtte dem. Havde vi ikke dette, vilde jeg være mere tilbøielig til at sige, at vi skulde arbejde paa Grundlag af, at Folk skulde være sygeforsikrede. Imidlertid er det et meget vanskeligt Grundlag at arbejde paa. Jeg er ingenlunde helt fremmed for det Grundlag, men det er meget vanskeligt; det er umuligt at bringe det dertil efter mit Skjøn, at Alle blive sygeforsikrede i en Sygekasse. Hvis man vil gaa den Vej, maa man, som ogsaa antydet af et æret Medlem her, med nogen Nødvendighed komme til, at man skal gaa gennem Arbeidsgiverne og ogsaa have Bidrag af disse. Hvad vil det saa komme til at betyde? Det vil i Praxis komme til at betyde — theoretisk kan man jo give Bestemmelser, som man vil — men praktisk kommer det til at betyde, at den Mand, der er i Arbejde, er sikket paa at være sygeforsikret, men den Mand, der ikke er det, ikke; thi hvorledes skal man faae fat paa ham, naar han ikke vil selv? Det kan passe meget godt i Ulykkesforsikringen. Der komme Ulykkestilfældene netop, naar han er i Arbejde, men det passer ikke godt i en Sygeforsikring. Det er en Grund mere til ikke at gaa ind paa Tvangen, men Hovedgrunden maa være den, at vi i Virkeligheden staa saaledes her i Landet, at vi have en saadan Benaegelse indenfor Sygekasserne, at vi bør støtte os til det Bestaaende og udvikle det, men saa ogsaa med den Begrænsning, at vi uvilke Sygekasserne og ikke